

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Kačák 2005**, se sídlem Družec, Hlavní 154, zastoupený Mgr. Markétou Vítovou, advokátkou se sídlem Praha 7, U Výstaviště 9/229, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Praha 5, Zborovská 11, za účasti: **1) M. V., 2) H. V., 3) Obec Družec**, Družec, Hlavní 42, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2006, čj. 14793/OP-155345/05-Št, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2007, čj. 8 Ca 34/2006 - 42,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2007, čj. 8 Ca 34/2006 – 42 **se zrušuje.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Kladna, odboru životního prostředí ze dne 27. 10. 2005, čj. OŽP/5940/05/246 – Šu, byl H. a M. V. dán souhlas podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny se zásahem do významného krajinného prvku údolní niva - k umístění stavby „zřízení okrasných jezírek“ na pozemcích parc. č. 149/2, 149 a 155/22 v k. ú. Družec. Rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí ze dne 23. 1. 2006, čj. 14793/OP-155345/05-št bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení tohoto rozhodnutí žalovaného. K přípustnosti žaloby uvedl, že se nejedná o rozhodnutí předběžné povahy a to proto, že zásah do významného krajinného prvku údolní niva umístěním stavby okrasných jezírek již probíhá. V žalobních bodech (v části III) žaloby dovozoval nezákonnost, resp. nulitu rozhodnutí s tím, že nebyly splněny podmínky § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., neboť závazné stanovisko nelze vydat dodatečně až v průběhu provádění zásahu do významného krajinného prvku. Správní orgán tak učinil, přestože práce na zřízení okrasných jezírek byla již z části realizovány.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2007 bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku městský soud přisvědčil názoru žalobce, že závazný souhlas dle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. nemůže být vydáván až po „byť jen z části realizovaném záměru“.

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též) „stěžovatel“ domáhá zrušení tohoto rozsudku. Ve stížních důvodech především vyjádřil nesouhlas s uvedeným právním názorem vyjádřeným v napadeném rozsudku.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stavebníkovi nic nebránilo, aby před zahájením realizace stavby si opatřil všechna potřebná povolení včetně souhlasu. Navrhl, aby kasační stížnost jako nedůvodná byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud, aniž by to bylo v kasační stížnosti namítáno, se nejprve zabýval otázkou, zda řízení před městským soudem nebylo zmatečné (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) mj. zda byly splněny podmínky řízení [103 písm c) s. ř. s.] přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Především je nutno uvést, že se zřetelem na právní názor vyslovený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 – 86, i souhlas dle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví (toto rozhodnutí, stejně jako je tomu i v nyní projednávané věci, vycházelo z toho, že se jednalo o správní rozhodnutí vydané dle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení). Blíže viz toto usnesení (které je jakož i další zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikována na www.nssoud.cz).

Jako další otázku musel zdejší soud posoudit, zda byla dána procesní legitimace žalobce k podání předmětné žaloby. V tomto směru je především nutno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, čj. 8 As 46/2008, ve kterém tento soud dospěl k následujícímu právnímu závěru: *Procesně je k podání žaloby legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv; ve smyslu § 65 s. ř. s. (tj. u řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu) se procesní legitimace zakládá tvrzením o tom, že došlo ke zkrácení práv žalobce. Závěr o tom, zda skutečně byl či nebyl zkrácen, učiní následně soud jako závěr o věcné legitimaci, jež je určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby. Proto soud před meritorním projednáním žaloby posuzuje, zda jsou splněny podmínky řízení mimo jiné v tom, že žalobce skutečně tvrdí, že úkonem správního orgánu došlo k zásahu do jeho práv. Není dostačující, jestliže žalobce namítá porušení jeho práv pouze v obecné rovině, ale musí být zřejmé, do kterého jeho skutečného práva mělo být zasazeno.*

K obdobnému právnímu závěru došel i rozšířený senát v citovaném usnesení (byť používá pojem „tvrzení žalobce o zásahu do právní sféry“). Zde bylo mj. poukázáno i na důvodovou zprávu k vládnímu návrhu soudního řádu správního, ve které bylo mj. uvedeno: „[...] kdo tvrdí, že jakýmkoli rozhodnutím správního orgánu byl dotčen na svých právech. Jen takovéto vymezení zajišťuje bezeschybně naplnění požadavků Listiny a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobní legitimace, tedy právo na přístup k soudu, musí být totiž založena již samotným tvrzením. Nelze ji koncipovat tak, že právo na přístup k soudu se bude odvíjet od toho, zda někdo byl na právech zkrácen nebo ne; to může být zjištěno až po provedeném řízení a vyjádřeno teprve rozhodnutím soudu ve věci samé.“

V této právní věci žalobce v žalobě netvrdil, že by na svých právech byl zkrácen napadeným správním rozhodnutím, jímž byly založeny, změněny, rušeny nebo závazně určeny jeho práva nebo povinnosti a že by tedy byla dána jeho procesní legitimace ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce je občanským sdružením, které se zabývá ochranou složek životního prostředí, mohlo by se spíše jednat o procesní legitimaci ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s.

(k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, publikovaný pod č. 379/2004 Sb. NSS). Žaloba však neobsahuje tvrzení, že by žalobce byl jakožto účastník správního řízení postupem správního orgánu zkrácen na (procesních) právech, které jemu přísluší. Tvrzení o tomto zkrácení nelze ani nepřímo odvodit z jediného žalobního bodu, ve kterém je toliko namítáno, že rozhodnutí dle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. bylo nepřipustně vydáno až po započetí realizace dotyčné stavby (byla tedy namítána jen nezákonnost vlastního správního rozhodnutí). Toliko pro úplnost je třeba uvést, že ani kasační stížnost neobsahuje tvrzení dovozující, že byla dána procesní legitimace žalobce.

Nebyla-li tedy splněna jedna ze základních podmínek řízení, nepřicházelo v úvahu rozhodnutí o věci samé. Proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a současně rozhodl o odmítnutí žaloby, aniž by se zabýval námitkami uvedenými v kasační stížnosti, zároveň rozhodl o nákladech řízení (§ 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu